

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Ioannis Præpositi Atrebatis, E Societate Iesv, S.
Theologiæ Doctoris, & quondam in Vniuersitate
Louaniensi ac Duacensi Professoris, Commentaria In
Tertiam Partem S. Thomæ De Incarnatione Verbi ...**

LePrévost, Jean

Dvaci, 1629

Art. III. Vtrum prædestinatio Christi sit nostræprædestinationis exemplar.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94249](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94249)

ipse esse Filius Dei. simili modo loquitur cap. 15. de prædestinatione sanctorum, & cap. vlt. de bono perseverantia.

Verum quia August. in mysterio Incarnationis sapie uti solet concreto pro abstracto, ut loco citato Enchiridij; cum homo non fuerit copulatus verbo Dei in unitatem personæ, sed ipsa humanitas; item cap. 15. de prædestinatione sanctorum, ubi ait, hominem assumptum à Dei verbo; minus efficaciter ex illo hæc posterior sententia probatur, ut etiam aduertit Vasquez. Adde vltimum testimonium sumptum ex cap. vlt. de bono perseverantia ad rem non videri; quia aliud est hominem prædestinari ad dignitatem capitis, de quo agitur loco citato; aliud verò ad hoc ut sit Filius Dei, & prius potest esse verum posteriore existente falso.

Idem sentiunt de hac propositione, *Christus ut homo est prædestinatus ut sit Filius Dei naturalis*. videri potest S. Tho. art. sequenti in corpore.

Verum licet nos possimus præscindere hunc hominem vel etiam Christum ut hominem à determinata substantia, atque adeo concipere hunc hominem prius ratione quam concipiamus esse Filium Dei; id non videtur sufficere ut hic homo dicatur prædestinatus ut sit Filius Dei. Nam obiectum prædestinationis non solum à nobis, sed etiam à Deo debet saltem ratione præconceptionis terminari ad quem prædestinatur: quia, quando aliquid prædestinatur ad aliud tanquam ad terminum, ipsemet prædestinans debet præconcepere id quod prædestinat tanquam distinctum ab eo ad quod prædestinat, & ad quod ordinat. Porro Dominus Deus in Christo non præconcepit hunc hominem, neque abstrahit in hoc homine substantiam in confuso ab hac substantia, sed cognoscit determinatam substantiam; cum huiusmodi abstractio oriatur ex imperfectione nostra, ex qua fit ut rem inadæquate concipere possimus; quod nullo modo potest Deo convenire, qui vnamquamque rem vltimæ ad vltimum gradum determinatè cognoscit.

Vnde licet Deus cognoscat humanitatē Christi posse hæc vel illā substantia subsistere, cognoscat etiam futurū eundem hominem quacunque demū substantia subsisteret humanitas Christi; quia tamen non abstrahit substantiam in confuso à substantia per quā reipsā subsistit Christi humanitas, sed illam ipsam determinatè cognoscit; non cognoscit prius ratione hunc hominem in Christo quam hypostasim Filij Dei, & proinde non videtur posse dici prædestinasse hunc hominē ut esset Filius Dei; quamvis nos simplici apprehensione possimus concipere hunc hominem tanquam prædestinatum ad esse Filij propter rationem secundæ sententiæ.

Ex his concludo priorem sententiam videri probabiliorem.

ARTICVLVS III.

Vtrum prædestinatio Christi sit nostræ prædestinationis exemplar?

RESPONDET 1. non esse secundum ipsum actum prædestinationis: quia actus prædestinationis quem habuit Deus de Christo, non est causa ipsius actus quo nos prædestinat.

Respondet 2. prædestinationem Christi consideratam quoad ipsum effectum, esse exemplar nostræ prædestinationis, seu prædestinationis Christi passivæ sumptam esse exemplar nostræ prædestina-

tionis; quod etiam docent communiter Theologi, & patet ex Apostolo ad Rom. 8. *Quos præcavit & prædestinavit conformes fieri imaginis Filij sui.*

ARTICVLVS IV.

Vtrum prædestinatio Christi sit causa nostræ prædestinationis?

RESPONDET cum distinctione quā superiori art. vsus est, scilicet prædestinationem Christi quantum ad ipsum actum prædestinationis non esse causam nostræ prædestinationis; prædestinationem verò consideratam quoad effectum esse causam nostræ prædestinationis. Ut autem patet ex textu intelligit de causa meritoria. videri potest Conc. Trid. sess. 6. cap. 7. & dicta q. 19.

QUESTIO XXV.

De adoratione Christi.

DVBIUM.

Quid sit adoratio.

DVBIVM hoc præmittitur ad commodiorem dicendorum intelligentiam; ad quod breuiter

Respondet adorationem hoc vel simili modo posse describi; quod sit honor exhibitus in protestationem nostræ submissionis, & excellentiæ alterius. Qui enim alterum adorat, id facit ex quadam aestimatione illius supra se, & ex affectu eandem excellentiam protestandi, genuflectendo, caput aperiendo &c.

Controversatur autem num ad adorationem propriè dictam requiratur aliquis actus externus corporis.

Affirmant aliqui. Vasq. lib. 1. de adoratione disp. 1. cap. 4. qui plures citat. Negant plures ab eodem relati cap. 2. item Suarez disp. 51. sect. 2. Lorca disp. 86. membro 3. Malderus de iustitia tract. 10. cap. 1. dub. 3. qui censent adorationem solis actibus internis exhiberi posse.

Quæ sententia videtur verior; cum ex scriptura habeamus Angelos Deum adorare; nihil autem cogat adorationem sumere improprie; igitur iuxta regulam receptam interpretum scripturæ, debet sumi proprie; & proinde adoratio proprie sumpta potest Angelis competere. 2. non videtur negandum quin Angeli possint veros humilitatis actus exercere; igitur & adorationis, cum actus qui sunt humilitatis, possint esse adorationis ex sola diversitate notii ex quo procedunt.

Et licet non omnes actus interni videantur apti ut in ijs adorationis ratio inveniatur, ut optime notat Lorca supra; nihilominus non videtur impossibile, quod minus dentur aliqua signa proportionata naturæ angelicæ, quibus Deum adorent; quamvis huiusmodi signa eorumque natura in particulari nobis sint ignota.

Quia excellentia propter quam aliquis honoratur & adoratur est varia, scilicet diuina & increata; item creata, eaque vel supernaturalis ratione donorum supernaturalium ut gratiæ, gloriæ, doni prophetiæ, &c. vel naturalis, ratione perfectionis cuiusdam naturalis, scientiæ, prudentiæ, potestatis cuiusdam civilis, &c. fit ut adoratio non sit vnius & eiusdem rationis; sed alia tribuatur Deo, propter

Resp.

22.

Sensus ref. pñionis D. Thom.

1.

Descriptio adoratio- nis.

Vasquez

Suarez.

Lorca.

Malder.

2.

Verius videtur adorationem solis actibus internis exhiberi posse.

Non omnes actus interni videntur apti ut in eis ratio adorationis inveniatur.

3.

Variæ adorationis species.